

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 3/2012

„Oči těch, kdo vidí,
se neodvrátí,
uši těch, kdo slyší,
budou pozorně
naslouchat.“

Iz 32,3

Drazí přátelé,

v říjnu tohoto roku Svätý otec Benedikt XVI. zahájí Rok víry. V lednu arcibiskup Rino Fisichella, předseda Papežské rady pro novou evangelizaci, na jejtě pŕdĕ vzniká sekretariát pro koordinaci slavení Roku víry, poukázal na dva cíle Roku víry: na jedné stranĕ má dopomoci osobnímu setkání s Ježíšem Kristem a na druhé dát lépe poznat obsah křesťanské víry, tedy toho, v co věříme.

Toto číslo věnujeme naslouchání. Pro víru je důležité naslouchat. Aby setkání bylo opravdové, musí se naslouchat srdcem. Bĕhem exercicií v roce 1933 řekl Pán Ježíš sestře Faustynĕ krásná slova: „Přilož své ucho na mé Srdce a zapomeň na všechno...“ (Den. 229) Dokážete si představit krásnější Rok víry než se svým uchem na Srdci Pánĕ? Tohle není jenom zlatý recept na ty nejúspěšnější exercicie, ale také pro úspěšný život; vždyť náš život jsou takové neustálé exercicie.

Kĕž by byl Rok víry pro nás všechny časem požehnaným, s uchem na Srdci Pánĕ!

P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zamĕřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, ě.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šĕfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markĕta Knobová
Mgr. Malgorzata Švachová
Ing. Robert Pecha

Fragmenty z Deníĕku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytunia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení
Arcibiskupství pražské ě.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo 3

A. Scarano: Bůh uzdravuje hluchotu ... 4

B. Pelc: Vyplatí se počkat a mlčet 6

M. Fiala: Bůh hledá človĕka 9

O síle ticha 12

Rozhovor se S. Urbaniakem 14

Nabídka KNA 19

Tentokrát viditelné promĕnění 20

Poslání a spiritualita s. Faustyny 23

Korunka k Božímu milosrdenství 25

Budete mými svědky: Čihoštský zázrak 26

Na apoštolských cestách: Pouť 2012 .. 30

Celostátní setkání mládeže ve Žďáru .. 33

Literatura, informace 34

Informace o bohoslužbách 35

**TYS VOLAL,
KŘÍČEL
A PRORAZIL
MOU
HLUCHOTU!**

Pán neustále volá, ale ěastokrát jej neposloucháme. Jsme rozptylováni mnoha věcmi a jinými, povrchnějšími hlasy. Takĕ máme strach naslouchat Pánovu hlasu, protože si myslíme, že by nám mohl odejmout naši svobodu. Ve skutečnosti je však každý z nás plodem lásky. Lásky rodičů, zajisté, ale hloubĕji lásky Boží. Bible praví: „I kdyby ě tvoje matka nechtĕla, já ě chci, protože ě znám a miluji.“ (srov. Iz 49,15).

Ve chvíli, kdy si to uvĕdomím, se můj život zmĕní: stává se odpovědí na tuto lásku, která je větší než jakákoli jiná láska, a plně se tak uskuteční moje svoboda.

V církvi se život každĕho človĕka objevuje jako příběh lásky. Jasnĕ to ukazuje Písmo a dokládá svědectví svatých. Příkladem je sv. Augustin, který se ve svých Vyznáních obrací k Bohu slovy: „Pozdě jsem si Tĕ zamiloval, Kráso tak dávná a přece tak nová, pozdě jsem si Tĕ zamiloval! Hle, Tys byl uvnitř, když já jsem byl venku, ... Tys byl se mnou, ale já jsem s Tebou nebyl. ... ale Tys volal, křičel a prorazil mou hluchotu.“ (X, 27,38)

Drazí přátelé, modleme se za církev, za každĕ místní spoleĕenství, aby bylo jako zavlažená zahrada, v níž mohou růst a zrát všechna semena povolání, která Bůh rozsĕvá v hojnosti. Modleme se, aby tato zahrada byla kultivována všude v radosti, s níž každý vnímá, že je v různosti svého obdarování povolán.

Benedikt XVI.

(promluva před Regina caeli, 29. 4. 2012,
přeložil Milan Glaser, www.radiovaticana.cz)

BŮH UZDRAVUJE HLUCHOTU

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

**„Jejich uši jsou
neobřezané...“ (Jer 6,10)**

„Ke komu mám mluvit, koho varovat, aby to slyšel? Hle, jejich uši jsou neobřezané, nemohou tomu věnovat pozornost. Hle, Hospodinovo slovo je jim potupou, nelíbí se jim.“ (Jer 6,10)

Takový stesk zazněl skoro před 2.700 lety... a pravděpodobně by se mohl nést i našimi kostely a městy.

Kdybychom se zeptali našich věřících, „jak slyší Boha“, tak bychom možná dostali takové odpovědi:

„Neslyším ho... nevím, jak zachytit jeho signály, nerozumím mu.“

„Bojím se, že přeslechnu jeho volání... a povolání.“

„Chci naslouchat, ale nejde mi to. Žádný Boží hlas nevnímám.“

V dnešní době je umění naslouchat vzácným artiklem... a o umění naslouchat Bohu to platí dvojnásobně! Mnohokrát při mši slyšíme slovo Boží... ale je otázkou, zda vůbec něco slyšíme. Roztržitost, únava, „syndrom katolíka-všeznalce“, neschopnost se přeladit na Boží frekvenci (na které se nese jeho slovo) – to vše znemožňuje skutečné naslouchání.

Jedno je však jistojisté: **Bůh mluví.** A my slyšíme... někdy více, jindy méně, občas (či často?) vůbec. A je to svým způsobem dobře, že nejsme schopni slyšet – to nás vede k pokoře. K tomu, abychom uznali vlastní neschopnost „slyšet“. Abychom si přiznali, že patříme do kategorie „neslyšících“, kte-

ří s o to větší touhou musí volat: „Pane, otevři mé uši, vyslov své ‘effatha’, ‘otevři se’“ (srv. Mk 7,34).

Ve SZ máme působivou pasáž, kde mladický král Šalomoun dostává velkolepou nabídku: může si od Hospodina vyžádat cokoli (1 Kr 3,5). A tento král, navzdory své nezralosti dané mládím, prosí o něco, co je hodné zkušeného starce: „Dej mi srdce ‘šóméa’“ (1 Kr 3,9).

Hebrejské slovo ‘šóméa’ znamená „naslouchající, citlivé, poddajné, poslušné“. Skutečné na-slouchání v sobě „obsahuje“ po-slouchání, poslušnost. A viděno obráceně: nenaplnění toho, co slyším, prozrazuje polo-vičaté a roztržité naslouchání, bez skutečného zápalu a ochoty.

Šalomoun nám nabízí první moudrý krok k získání „citlivých uší“ neboli citlivého srdce: jednoduše prosit o takové srdce. To by byla první fáze „uzdravení z hluchoty“. Je to fáze, kdy se opíráme o schopnosti toho nejschopnějšího Lékaře. On a pouze on dokáže otevírat uši, jak potvrzuje Izajáš:

„Dává mi uši, abych slyšel jako uředníci“ (Iz 50,4).

Samozřejmě že Bůh očekává mou spolupráci, můj aktivní podíl „na procesu uzdravení uší“. Jak konkrétně?

**Je to pravdivé, je to dobré,
je to užitečné?**

Jednoho dne přišel za Sokratem jeden muž a řekl mu:

„Poslechni, Sokrate, musím ti říct, jak se zachoval tvůj přítel.“

„Přestaň!“ přerušil ho mudrc. „Nechal jsi to, co mi chceš říct, projít třemi sítý“

„Cože? O čem to mluvíš?“

„Ano,“ řekl Sokrates, „to, co mi chceš říct, máš nechat projít třemi sítý.“

První je pravda. Ověřoval sis to, co mi chceš říct? Jsi si jistý, že je to pravda?“

„Já jsem to jen slyšel povídat,“ řekl muž.

„Dobře,“ na to Sokrates, „tak mě přesvědč, že to prošlo druhým sítím. A to je dobro. Pokud to, co mi chceš říct, není tak docela pravdivé, je to aspoň něco dobrého?“

Muž zaváhal a pak odpověděl: „Ne, není to nic dobrého, naopak!“

„Takže,“ řekl mudrc. „Zkusme použít třetí síto: užitečnost. Pojdme se podívat, jestli to, co mi chceš říct, je k něčemu užitečné.“

„Užitečné? To zrovna ne,“ řekl muž.

„Takže pokud to, co mi chceš říct, není ani pravdivé, ani dobré, ani užitečné, radši bych to neslyšel a nechci to vědět. A radím ti, abys na to taky zapomněl.“

Tato Sokratova lekce je víc než výmluvná...

Známe asi slogan „Jsi to, co jíš“, který se dá parafrázovat „Jsi to, co slyšíš“! To, co do svého nitra přijímáme sluchem a očima, se do nás ukládá, postupně nás naplňuje, aby prokvasilo emoce a mysl... Nezanáším své nitro „odpady“, neužitečnými informacemi, které pak vytváří obrovské hromady odpadu? Vždyť nemusím číst všechno to, co vidím – natož všechno to, co je „senzací“, všechny poslední novinky a šokující odhalení.

Tento půst uší není pouhou askézí či „zbožným cvičením“. Je něčím podstatným pro můj život: na tom záleží, jak moje uši slyší, na jaké „frekvenci“ jsou nastavené – na ty Boží, nebo na ty „jiné“. A z čeho pak žiji... ■

**Nejen chlebem živ je
člověk, a už vůbec ne
novinkami z černé
kroniky a reklam,
ze života celebrit či
známých, ale každým
slovem, které vychází
z Božích úst.**

VYPLATÍ SE POČKAT

A MLČET...

Stále něčemu nasloucháme. Vědomě nebo nevědomě: Mladí lidé poslouchají v metru nebo tramvaji hudbu z mp3 přehrávačů, v obchodech zní v pozadí hudba, v mnohých domácnostech je televize zapnutá celý den a ať se na ni někdo dívá nebo ne, je pořád slyšet zvuk filmů a reklam. Mnozí lidé už asi automaticky zapínají rádio doma nebo v autě. Jsme – obecně řečeno – schopni naslouchat, ale doopravdy naslouchat a skutečně vnímat, co druhý člověk říká? Jsme schopni být v tichu, vychutnat si klid a ticho? Na jedné straně si lidé stěžují na hluk na pracovišti, ve městě, hluk startujících a přistávajících letadel, a na druhé straně, když je příležitost být v tichu, tak ji nevyužijeme.

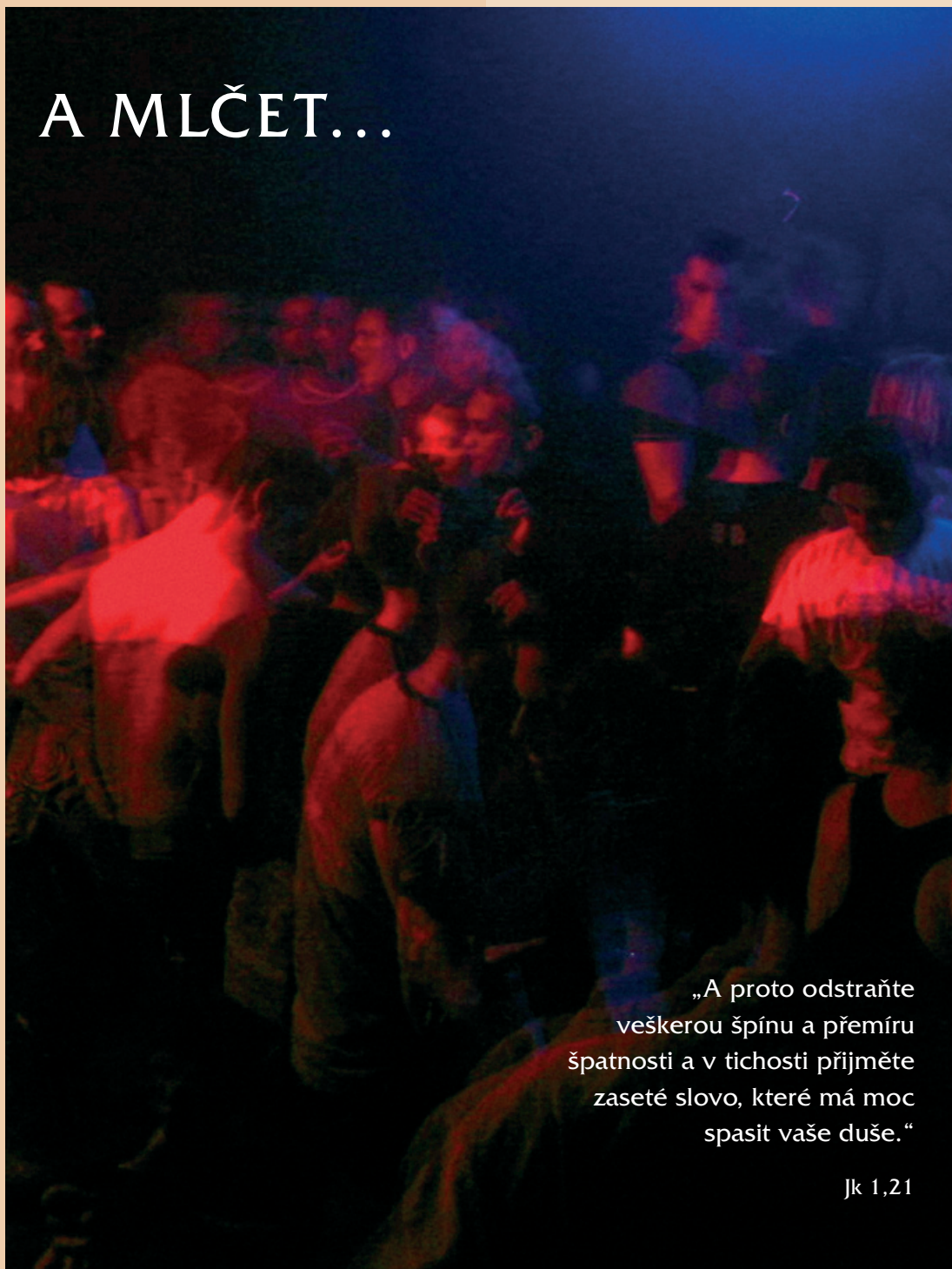
Jednou před mnoha lety jsem zažil skoro otřesnou věc: byl jsem na horách a vysoko na hřebeni jsem potkal skupinu mládeže, zřejmě školní výlet. Skupina šla v protisměru, proto jsem se postavil na kraj cesty a čekal, až projde. Na konci skupiny šel chlapec s velkými sluchátky na uších a zřejmě poslouchal oblíbenou hudbu. Byl jsem tím nepříjemně překvapen a myslel si: Přece hudbu může poslouchat i doma nebo na cestě autobusem. Proč to dělá teď a izoluje se od světa, proč neposlouchá, jak sviští vítr, jak šumí tráva a větve stromů, jak skřípou kameny pod botami, jak zpívají ptáci? Proč? Možná ho na to nikdo neupozornil, každodenně mladík zmeškal skvělou příležitost zažít něco nového. A já si na něj pamatuji dodnes. Ten příběh se mi totiž zdá symptomatický pro náš život. Hodně lidí – ne všichni, ale přece hodně, asi většina – už neumí poslouchat a naslouchat: druhému člověku, sobě samému, Bohu. To, že pořád zaměstnáváme naše uši hudbou a jinými zvuky, ukazuje podle mého názoru na to, že se bojíme poslouchat a naslouchat. Je to totiž náročné zůstat sám se svými myšlenkami nebo doopravdy se zájmem a touhou pomoci naslouchat druhému člověku, a vůbec nejnáročnější je asi naslouchat Bohu.

Proč je toto naslouchání tak důležité? Protože v tichu vlastního srdce přijde člověk na to, co je v životě podstatné, přijde na to, jaké problémy vlastně doopravdy má a jak je může vyřešit, přijde na to, co po něm chce Bůh, co mu nabízí. Pokud se člověku podaří žít v neustálém shonu a hluku, žije ve zdánlivém vnitřním klidu. Vytlačí nevyřešené otázky na okraj zájmu a žije zase nějakou dobu v pohodě. Jenže ta pohoda přece jednou skončí a dotyčný člověk se ocitne v ještě větších potížích, čím delší dobu problémy nevnímal.

Je ono naslouchání sobě samému v klidu a tichu opravdu tak velkou pomocí? Ano. Nasvědčuje tomu i životní zkušenost. V kněžském semináři jsme měli dvakrát do roka duchovní cvičení v úplném mlčení. A pokaždé po takových cvičeních některý bohoslovec odešel domů, protože v tom období ticha, rozjímání a naslouchání svému srdci a Bohu dozrál k rozhodnutí, že kněžské povolání není jeho životní cestou. Sice jsme se hodně modlili každý den, pravidelně rozjímali o Písmu svatém, studovali a připravovali se poutivě na kněžské svěcení, ale rozhodnutí dozrálo až v tichu a naslouchání tomu, co mluví Bůh. To také ukazuje, proč naslouchání Bohu je tak obtížné: člověk se bojí, že

„A proto odstraňte
veškerou špínu a přemíru
špatnosti a v tichosti přijměte
zaseté slovo, které má moc
spasit vaše duše.“

Jk 1,21

třeba odhalí něco pro něj velmi nepohodlného, nějakou velkou a obtížnou výzvu. Tak se tím raději nezabývá, nechá to v klidu.

Druhou potíží v naslouchání Bohu je to, že neumíme být při modlitbě ticho. Kolik je opravdu a vřele věřících lidí, pro které je tichá adorace před Nejsvětější Svátostí velmi těžkým úkolem. Jsou zvyklí, že při modlitbě se něco říká, zpívá, čte apod. „Jen“ mlčet a dívat se na Krista ve svátosti je pro ně příliš málo. Zdá se jim, že musí Boha uctívat vždy hlasitě a viditelně. A kolik je věřících, kteří sice mlčí, ale potichu se modlí růženec, litanie apod. Ale nechme jiné na pokoji. Ať se každý čtenář našeho časopisu sám sebe zeptá: kdy naposledy jsem mlčel před Bohem, dal jsem mu příležitost také mi něco sdělit? Nebojme se mlčet před Bohem. Naše přítomnost v kostele anebo pokleknutí k modlitbě v domácnosti už mluví, svědčí o naší lásce k Bohu, a on to ví. Tak občas mlčet, naslouchat, co v srdci říká Bůh. On si té naší pohotovosti k poslouchání velmi váží. Samozřejmě modlitba, během které něco Bohu sdělujeme, říkáme, je také velmi dobrá a žádoucí, to ano, ale zkusme to, občas mlčet a poslouchat.

Aby se ono poslouchání povedlo, musíme dbát o ticho kolem sebe, musíme se snažit o jakýsi druh postu od hluku a rušících zvuků, o půst a kázeň uší, obdobně jako o půst a kázeň očí, o kterých jsem psal v posledním čísle „Apoštola Božího milosrdenství“. K modlitbě se musíme vždy připravovat, uklidnit, nasměrovat na Boha. Naslouchat světu méně, ale vědomě. Bůh rád mluví v tichu, je to pravda známá z Bible a ze zkušenosti mnohých svatých. Pokud se od něj chceme něco dozvědět, musíme mu dát příležitost ke sdělení toho, co má pro nás připravené. Musíme také mlčet. Dokonce – a na to nesmíme zapomenout – sám Kristus varoval své učedníky před přílišnou upovídaností během modlitby, doporučoval spíš klid a stručnost. Pochoptitelně, Bůh k nám nebude mluvit stejně jako lidé a občas si budeme muset počkat na jeho sdělení déle. Ale on nás nenechá „na holičkách“ a sdělí nám, občas velmi jemně a diskrétně, prostřednictvím vnuknutí a dobrých myšlenek to, co je pro nás velmi důležité. Vyplatí se počkat a mlčet.

ThDr. Bogdan Pelc ■

FOTO: WOJCIECH ZUBKOWICZ SAC

BŮH HLEDÁ ČLOVĚKA

„TU SI ZAČALI ZACPÁVAT UŠI“
(Sk 7,57)

Štěpán jako jeden ze sedmi jáhnů plných Ducha a moudrosti mluvil ke shromážděnému lidu s tak hlubokým přesvědčením, že vzbudil krajní nenávisť učitelů Zákona a starších, kteří se cítili být jako jediní oprávněni vykládat Hospodinův zákon. Přivedli ho proto násilím do veleřady a na jeho neohroženou obhajobu reagovali křikem a kamenováním.

Nechtěli totiž slyšet pravdu o naplnění Božích zaslíbení a o příchodu jediného Spravedlivého, kterého nakonec zradili a zavraždili. Jáhnův výklad přerušili nenávisťným křikem, aby se tak stali předchůdci i řady našich současníků, kteří podobně odmítají jakoukoli otevřenost pro Boží hlas. Stručně řečeno existuje dvojí možnost, jak tento hlas shůry přijmout nebo odmítnout. Buď přijmout v pokoře a vnitřním ztišení to, co k nám mluví Duch Svátý ve slovech moudrosti a pravdy. Nebo jeho řeč, tichou, ale důraznou, odmítnout a nahradit ji hlukem a zbytečnostmi všeho druhu. Teolog K. Rahner takto charakterizoval současnou situaci: *Všechno běží o překot, všichni povídají jeden přes druhého, každý sleduje jen svá vlastní přání a cíle, ustavičně se odehrává boj o místo na slunci a lidé si navzájem nerozumějí.* Moderní společnost, když opustila křesťanství, je zahleděna sama na sebe a na vlastní zájmy a volí spíše opačnou cestu: nenechává člověka ani chvíli o samotě, aby neměl čas na přemýšlení a na ohlédnutí kolem sebe a nad sebe, aby poměřil vzdálenost od člověka k člověku a od země

Carlo Crivelli: Sv. Štěpán – 1476

k nebi. Pokouší se ho přetvořit ke svému obrazu, vydatně narušuje jeho vnitřní řád, předkládá různá rozptýlení v podobě laciné zábavy a vši silou ho odvádí od zjevných pravd. Vidí v něm jen stroj, soubor hmotných součástek bez schopnosti svobodně reagovat na vnitřní a vnější podněty. Uvádí ho do stálých krizových situací, se kterými si člověk ovšem neví rady. Vede ho po cestách, na nichž nabízí místo skutečných hodnot pouhou světskou veteš, na nichž znějí prázdná slova a nesouvislé řeči spolu s marným spěchem, kde vládne povrchní zvědavost místo rozumného myšlení. Na této bludné cestě vetešníci ze všech konců světa prodávají své ubohé, nepo-

třebné zboží podřadné kvality. Kniha Moudrosti (1,11) varuje: *Chraňte se neprospěšného reptání, zdržte jazyk od pomluv, vždyť ani hovor vskrytu neprojde bez povšimnutí a proslaná ústa zabíjejí duši.*

Ale **Bůh hledá vytvrze člověka**, aby mu sdělil svou vůli a přivedl ho na cestu světla a pokoje, proto mu skrze Ducha Svatého bohatě daruje potřebné podněty. Abychom je pozorně přijali, k tomu nám zkušený sv. Jan od Kříže radí: *Dbejte, abyste si udrželi srdce v pokoji, aby je žádná událost tohoto světa neznepokojila. I kdyby se všechno tady na zemi zhroutilo a všechny události stály proti nám, bylo by zbytečné se znepokojovat, protože tento nepokoj by nám přinesl více škod než užitku. S tím ovšem úzce souvisí snaha o vnitřní i vnější ztišení, v dnešní době tak vzácné a někdy i obtížné; o ticho, které si uvědomuje Boží přítomnost a zaměřuje své myšlení a konání k němu. Kolem nás*

je množství hluku a ten se rád přenáší do nitra. Proto nezbyvá, než se bránit ustavičnému a většinou chaotickému víru myšlenek, nápadů, vzpomínek, slyšených nebo řečených slov, tedy pěstovat vnitřní kázeň a uchránit si podle zkušeností sv. Kateřiny Sienské *vnitřní celu* naplněnou aktualizovanou Boží přítomností. Toto vnitřní ztišení přinášející pokoj a hlubší poznání je přímým opakem zvědavosti a světské povídavosti. Je to schopnost nenásilně a s nadějí se vracet do svého nitra a kromě blaženého prožitku pokorně naslouchat Božímu hlasu.

Skutečnost, že Bůh hledá člověka, aby se mu přiblížil a byl jím dokonce přijat, zazně-

la s dostatečnou jasností v Ježíšově kázání v synagóze jeho domovského města Nazaretu. Využil tehdejších zvyklostí a tradic, podle kterých měl každý dospělý Žid právo ve shromáždění přečíst a vyložit úryvek z Písma. Zvolil verš z proroka Izaiáše, kde stálo: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a sle-*

pým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně. A nakonec zdůraznil: Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli. Tím chtěl svým posluchačům říci, že tato prorokova slova se tehdy, kdy k nim promlouval v synagóze, vyplnila právě na něm. Neboť se stává jedinou nadějí v každém druhu lidské beznaděje, a proto je i světlem, které je ozařuje v temnotách a stínech smrti. Jistě chápeme, že toto Ježíšovo „dnes“ se nevztahovalo jen na tehdejší dobu a na úzký okruh

tamních Nazaretských, ale týká se beze zbytku i našeho dneška, neboť těmi chudými, zajatými a slepými, o kterých se mluví v evangeliu, jsme se stali i my.

Stačí se jen trochu zamyslet a snadno poznáme, že naše chudoba vychází z vědomí našich příliš lidských slabostí a nenaplněné touhy po uznání a lásce. Jako zajatci jsme závislí na mnoha věcech a vztazích, které nám brání v plném osobním rozvinutí našeho charakteru i schopností a v překonání častých stavů úzkosti, nejistoty a bytostné omezenosti. A býváme ještě navíc slepí, když nepoznáváme celou pravdu o sobě a o svém nejvlastnějším povolání. Ale při

„Dbejte, abyste si udrželi srdce v pokoji, aby je žádná událost tohoto světa neznepokojila. I kdyby se všechno tady na zemi zhroutilo a všechny události stály proti nám, bylo by zbytečné se znepokojovat, protože tento nepokoj by nám přinesl více škod než užitku.“

SV. JAN OD KŘÍŽE

osobním, otevřeném a upřímném setkání s Kristem se naše chudoba rázem proměňuje v bohatství, slepota v jasné vidění a poznávání a naše zajetí v prostor plný svobody. To je obdarování, které nám připravila Boží láska. Tam míří i Ježíšova výzva *Zajeď na hlubinu!*, která platila nejen Šimonovi a jeho společníkům, ale je určena každému z nás. A naše úsilí o hlubší chápání evangelia jako odpověď na Boží milosrdnou lásku vytváří možnost užšího společenství s tímto dárce nové síly a naděje. Teprve pak jsme schopni zaujímat zvláště v osudových otázkách života rozhodný postoj opřený o naši hlubokou víru, a tím také k účinným projevům tolik potřebné lásky k našim bližním. Jistě víme z vlastní zkušenosti, že naše důvěra v Boží bezprostřední blízkost, ochranu a pomoc roste zvláště v dobách, kdy se nám podaří překonat povrchní vnímání myšlenek, lidí i věcí kolem nás, které je tak svůdné a zároveň oslabující (a tím nebezpečné) a které odvádí od přijetí plné pravdy.

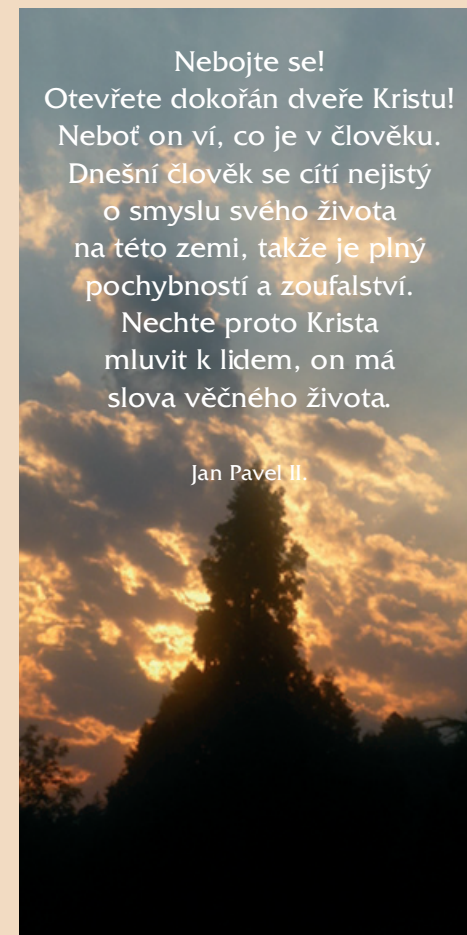
Apoštol Pavel mluví na základě vlastních prožitků, když v listě Římanům ujišťuje, že opravdovým věřícím nemůže nic na světě vzít tu úžasnou skutečnost, že Bůh má každého z nás božsky rád. Neboť *v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval*. Nic nás tedy nemůže odloučit od této Boží lásky, nejdokonalejší, spolehlivé a trvalé, i když si musíme spolu s apoštolem Petrem upřímně přiznat, že jsme lidé hříšní. Ježíš vedl k této zkušenosti své nejbližší spolupracovníky – apoštoly a povzbuzuje jejich prostřednictvím i nás, abychom se navzdory nejistotám všeho druhu nestrachovali; neboť v okamžiku našeho křtu vstoupil na nejistou loďku i našeho života, aby s námi bratrsky sdílel námahy dne i horka.

Zkušený duchovní průvodce P. Lallemand doporučuje dát se vždy a ve všem vést světlem Ducha Svatého, takže pak už můžeme

přenechat Bohu, aby skrze naši duši konal, co se mu líbí, a už tím umožnil překonání všech nežádoucích rušivých vlivů, a postupovat vpřed. Neboť když např. Izraelité putovali z Egypta do zaslíbené země, Bůh je vedl ve dne oblakovým sloupem a v noci ohnivou září. Putující lid se těmito znameními poslušně řídil, nikdy je netrpělivě nepředbíhal ani se od nich nevzdaloval. Jde o inspirovaný příklad, jak se i my máme chovat vůči Duchu Svatému. Zopakujme si moudrá slova blah. Jana Pavla II.

Nebojte se!
Otevřete dokořán dveře Kristu!
Neboť on ví, co je v člověku.
Dnešní člověk se cítí nejistý
o smyslu svého života
na této zemi, takže je plný
pochybností a zoufalství.
Nechte proto Krista
mluvit k lidem, on má
slova věčného života.

Jan Pavel II.

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

O SÍLE TICHA

NE V BOUŘI, NE V ZEMĚTŘESENÍ
A NE V OHNI ZJEVIL SE BŮH
ELIÁŠOVI, ALE VE VÁNKU.

Tajemství Athosu? Pokud bych to měl říct nejvýstižněji, řekl bych: ticho. „Lidé mlčí“ – také těmito slovy lze nazvat mnichy od doby, kdy první z nich začali žít o samotě. Na poušti, krátce potom na Athosu a kdekoli jinde. Je to velký pokus obrátit realitu: člověk, ten který mluví – mlkne. Aby mohl mluvit Bůh – „Velký mlčící“.

Slavné osobnosti monasticizmu o ničem jiném tolik nepřemýšlely a ničem nevěnovaly tolik textů, jako tomuto tajemství: jak hledat ticho, cvičit se v mlčení a nacházet pokoj. A právě tato touha také dnes, a možná dnes ještě více, tváří v tvář touze po vzdálení se od světa, po soustředění, v kontextu potřeby nových sil a smyslu, vede lidi k setkání s tichem klášterů.

Všichni si uvědomujeme, že neustálý hluk, který nás doprovází na každém kroku, nám brání v tom, abychom se setkali sami se

sebou. Kde je hranice mezi vyjadřováním vlastních myšlenek a zbytečným povídáním? Co je nutné říct, a co nikoliv? Co přináší pomoc a vysvětlení, a co přivádí zmatek? Uprostřed strmých skal Athosu, na místě, které je domovem ticha, to jeden z mnichů vysvětluje stručně: „Jistým znamením, že něco nepochází od Boha, je neklid.“ A cituje jednoho z Otců pouště: „Často jsem litoval toho, že jsem něco řekl, nikdy však jsem nelitoval, že jsem mlčel.“ Asi nebudeme schopni uskutečnit tato radikální slova, ale v malém zálivu na Athosu je tato pravda velmi blízko mne. Nad námi hlučí vlny, ale čím více se ponoříme, tím je větší ticho.

Chodím po kamenech na mělkém břehu. Ve vodě se nezřetelně odráží má silueta. Najednou si vzpomínám na starý, úžasný příběh z doby Otců pouště. Jistého dne poustevnu navštěvují hosté. „Jaký smysl má tvůj život v tichu?“ ptají se mnicha. Mnich zrovna čerpá vodu ze studny. „Podívejte se do studny,“ říká hostům. „Co vidíte?“ Hosté se dívají do studny a říkají: „Nic nevidíme.“ Po chvíli mnich říká znovu: „Podívejte se teď. Co teď vidíte?“ Hosté se dívají, až jeden z nich najednou vykřikne: „Vidím sám sebe!“ Mnich odpovídá: „Voda se uklidnila. Tohle je zkušenost ticha: lze uvidět sama sebe!“

Hodiny a dny, které jsem strávil v „mém“ zálivu, mě naučily, že opravdové ticho vytváří v srdci prostor, který sahá až za odraz v zrcadle. Možná je to jenom útěk před příliš podrobným pozorováním sebe sama, ale nikde jinde se necítím tak blízko ostatních lidí jako v takové chvíli, nehledě na vzdálenost mezi námi. Během času se toto stalo pro mě příjemným a zároveň důležitým zvykem. Takový den u vody zálivu patří všem lidem, kteří jsou pro mě důležití, kterým dlužím vděčnost a péči a také těm, jejichž naděje jsem možná zklamal.

Benediktin David Steindl-Rast, znalec buddhizmu, řekl jednou úžasnou myšlenku. Poprvé jsem ji přečetl na Athosu, když jsem se díval na rozlehlé, sluncem se třpytící vodní zrcadlo, a od té doby mě tato myšlenka

provází už mnoho let. Steindl-Rast vychází ze známého obrazu: plodné břehy jezera Genezareth a vedle toho obraz pouště, nepříznivá krajina kolem Mrtvého moře. Jak vysvětlit takový rozdíl: dvě vodní nádrže vzdálené od sebe jenom sto kilometrů, obě napájené stejnými vodami Jordánu, stejným požehnáním. Řeholník to vysvětluje takto: do jedné nádrže požehnání vplyne a vyplyne, druhá nádrž ale nemá odtok. Podobně je tomu s lidmi. Pokud jenom přijímáme dobro, uznání, sympatie, lásku, ale neumíme to předávat dál, stáváme se stojatou, slanou, mrtvou vodou.

Jenom tato dynamika, tato velká harmonie přijímání a dávání – jak ve vztahu k lidem, tak ve vztahu k Bohu – nám umožňuje, abychom rostli a „rozkvetli“. A vůbec nás přitom neochuzuje. A právě jenom ticho, jenom to, nás povzbuzuje k tomu, abychom se ponořili do vlastního světa, také do oblasti stínu duše.

Mniši na Athosu říkají: „Mlčení je velkým, všem přístupným darem, který umožňuje přiblížit se k tomu, co je nejpodstatnější.“

O tomto tajemství ticha vědí všechny kultury, všechna náboženství. Vědí, že řeč se může stát ničící silou a že v mlčení je skrytá velká energie.

Mniši nejsou většinou nějak přinuceni, aby utíkali od světa. Vědí, že absolutní ticho a pokoj se nachází o jednu úroveň „výš“ a byly nám slíbeny teprve po smrti. Ale jejich velkou záležitostí – také na hoře Athos – je hledání tohoto ticha, vnitřního a vnějšího.

„Bůh nebude mluvit hlasitěji jenom proto, že my jsme se stali tak hlasití!“ říká jeden z mnichů, trochu rozčilený, když se vrátil z návštěvy nemocného, ze vzdálené a rušné Tessaloniky. „Buď se všichni musíme ztišit, nebo budeme žít bez Božího poselství.“

Heinz Nussbaumer ■

Úryvky z knihy „Nalézt v sobě mnicha“

FOTO: D. LATUSZEK SAC

PŘÍLIŠ ADORUJEME SAMI SEBE

**ROZHOVOR S PÁTEREM
STANISLAVEM URBANIAKEM,
PALLOTINEM, MISIONÁŘEM
VE RWANDĚ, SVĚDKEM PŮSOBNÍ
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
A MNOHA UZDRAVENÍ**

❖ **Nejpůsobivější záběr filmu „Já jsem“ asi je, když k posedlé ženě přicházejí a stavíte jí k hlavě monstranci...**

(film „Já jsem“ je dokumentární film o přítomnosti Ježíše Krista v eucharistii, který byl uveden v Polsku v roce 2012 – red.)

Já nevím, zda je to tak působivé. V mé farnosti ve Rwandě je to normální věc. Velmi normální...

❖ **Kdy jste to poprvé risknul a šel s Pánem Ježíšem mezi lidi?**

V roce 1991. Proč? Protože jsem byl sám uzdraven. Bylo to při adoraci, během kněžských exercicií, které nám dával otec Emiliano Tardif. Neměl jsem nic společného s Obnovou v Duchu Svatém. Dokonce jsem byl protivníkem – a to jakým! – charismatického hnutí. Těžce jsem onemocněl výhřezem ploténky. Strašně bolestivá věc. Musel jsem se zúčastnit, jako každý rok, kněžských exercicií, a protože byl zrovna ve Rwandě otec Tardif, šel jsem tam.

❖ **Nekřičel jste bolestí?**

Když jsem chodil, tak ne. Nejhorší bylo sezení a ležení. V určitém okamžiku, Tardif, který klečel před vystavenou Nejsvětější Svátostí, říká: „Je tady kněz, který trpí na nemoc páteře. Pán Ježíš jej právě uzdravuje. Až půjde večer do postele, nebude cítit žádnou bolest.“

❖ **Necítil jste, otče, žádné teplo, dotek?**

Vůbec nic. Vůbec jsem nevěděl, že mluví o mně. Kolega, který byl vedle, říká: „Vstávej, on mluví o tobě.“ Ale já jsem ho „zchladil“ pohledem.

❖ **Nemyslel jste si: Bože, kéž by se to týkalo mě...?**

Ne. Byl jsem přesvědčen, že pokud utrpení přišlo, je asi potřebné pro církev. Prosil jsem sestry, ať mi připraví postel s tvrdými prkny – chraň Bůh s pružinami, to bych bolestí ani oka nezamhouřil. Vrátil jsem se z adorace unavený. Šel jsem do postele a s překvapením jsem zjistil, že mě nic nebolí! „Je to asi těmi prkny,“ pomyslel jsem si. Vytáhl jsem je, lehl jsem si na pružiny, v leže jsem vyskočil, a nic! Tu noc jsem spal jako nově zrozený. Cítil jsem obrovskou vděčnost. Řekl jsem si: „Pokud jsi mi, Bože, projevil takové znamení tvé přítomnosti, asi po mně něco chceš.“ Toto uzdravení – natrvalo, protože od té doby už uběhlo 21 let! – bylo pro mě osobním setkáním s Ježíšem. Po těchto exerciciích byla slavnost Těla a Krve Páně. Lidé z charismatických komunit, kteří se dozvěděli, že jsem byl uzdraven, poprosili, abych vedl modlitbu za uzdravení. „Ani náhodou!“ – řekl jsem. „Nebudu ze sebe dělat blázna.“ Ale nakonec jsem přece souhlasil. Kostel byl plný. Přišla maminka s malým klukem. Bylo mu asi šest let. Nechodil, nemluvil. Celé malé tělo měl zkroutené. Matka položila chudáka na podlahu. Najednou slyší kluka, který volá jméno „Chantal“. Dívá se na podlahu, kluk zmizel. Pobledla, kouká, její dítě běhá po kostele a volá na svou kamarádku.

❖ **Během mše svaté k vám, otče, přinášejí někdy i několik desítek posedlých...**

Myslím si, že démon silně projevuje u nás svou přítomnost, protože proti němu začínáme vystupovat. Pokud ho necháváme na pokoji, mlčí. Dělá svou práci, jenomže potichu. Ale když se proti němu vystoupí, křičí na celou Rwandu. Přichází k nám lidé z celé země. Zranění, kteří léčí jizvy po

krvavé válce. Přichází také mnoho šamanů. A to jsou přece lidé, kteří uzavřeli dohodu s ďáblem. Dokonává se hodně zázračných osvobození.

❖ **Necítíte se, otče, trochu jako hvězda programu „Ruce, které léčí“?**

Ne. Vůbec! Jsem jenom křehká nádoba. Jednou ve čtvrtek – u nás je to den duchovního vedení – přišel šaman. Pokleknul před Nejsvětější Svátostí a najednou zařval jako lev, vyskočil z kolen asi dva metry vzhůru. Ženy, které tam byly, utekly, až jim popadaly šály.

❖ **A vy, otče, neměl jste chuť také utéct?**

Ne. Necítím strach. Byl jsem nervózní jenom poprvé. Nebyl jsem ještě exorcista, ale farář. Modlil jsem se nad jistým šamanem. Dostal milost obrácení a přišel se svou manželkou do kostela veřejně vyznat víru. Detailně přiznal, co provedl a že to dělal pro peníze. Jeho manželka řekla jenom krátce: „Ježíš mě uzdravil.“ „Nějak příliš krátce...“ – pomyslel jsem si. Cítil jsem, že něco skrývá. Když jsme začali vzývat Ducha Svatého, najednou tato žena zařvala tak, že se zatřásly zdi. Házelo to s ní, řvala, a proto jsme ji odnesli do sakristie. Vzal jsem pár osob, které měly silnou víru, a šli jsme se pomodlit. Modlím se, modlím a nic. Trvalo to asi hodinu. Žádné výsledky. Křičí a neustává. „Pane Ježíši,“ vzdechnul jsem, „cos to udělal, mám teď volat biskupovi? Tak pozdě?“ A náhle mě Duch Svatý osvětlil. Připomněl jsem si, že patřím k poslednímu ročníku, který v semináři přijal svěcení exorcismu. Řekl jsem: „Ve jménu moci, kterou jsem obdržel od Kristovy církve, rozkazuji ti, abys ji opustil a vrátil se tam, kde je tvé místo!“ Pak ten démon zařval a musel se vrátit!

„Já jsem tehdy pochopil,
že v mé farnosti chce Ježíš
udělat poutní místo.
Na území farnosti nikdo nezemřel!
A všude kolem tekla krev!“

FOTO: D. LATUSZEK SAC

❖ **Podmínkou uzdravení je odpuštění – neustále to slyšíme. Rwandu poznamenala občanská válka mezi kmeny Hutu a Tutsi. „Hutu by se neměl smilovat nad Tutsim“ – zní jedno přikázání ve Rwandě. Kde je v tom místo pro milosrdenství?**

Jenomže toto fungovalo obousměrně. Žádnou stranu nelze ospravedlňovat.

❖ **Jak poznáváte, kdo patří ke kterému kmeni?**

Díváme se na nos, na obličej. Tutsiové jsou vysokí, štíhlí. Ale i oni sami se mezi sebou často pletou! Vidím, jak velice účta k Božímu milosrdenství odstraňuje rozdíly mezi nimi, jak lidi uklidňuje...

❖ **Pokud někdo řekne „genocida“, první otázka, která se objeví, je: „Kde byl Bůh?“ Během zjevení ve Fatimě Panna Maria varovala před 2. světovou válkou, ve vašem Kibeho varovala, že bude řeka krve. Proč jí uvěřilo jen pár lidí?**

Takovou máme přirozenost. Jsme nevěřící. Nevěříme, protože nechceme. Je pro nás těžké přijmout lásku Boha, který posílá svou Matku, aby varovala lidi před tragédií. Na zjevení v Kibeho jsme si vzpomněli teprve tehdy, až tekla krev.

❖ **A vy, otče, nikdy jste se neptal, kde byl Bůh?**

Ne. Já se ptám, kde byl člověk, když Bůh mluvil.

❖ **Přichází k vám oběti války. A ti, kteří vraždili, také?**

Přicházejí jedni i druzí. Před válkou jsem ve farnosti založil školu evangelizace a biblickou školu pro mládež. Takový jsem cítil impuls. Po válce se ukázalo, že to byl dar Boží Prozřetelnosti. Tyto školy se totiž staly prostorem a východiskem k práci na smíře-

P. Urbaniak během modlitby
za uzdravení

ni. Uspořádali jsme farní misie končící zpovědí. Zpovídalo dvanáct kněží. Lidé plakali. Během misí probíhala práce ve skupinách. Skupinky po 15 lidech, celkem se účastnilo kolem 3 000 lidí! A v těchto skupinkách se lidé začali přiznávat k tomu, co během války provedli. „Zničil jsem vám dům,“ říkal jeden. „Rozkradl jsem váš majetek,“ říkal druhý. A potom celá tato skupina šla a znovu stavěla domy a byty. To byl teprve svátek smíření! Dokonce i starosta přiznal, že řeholním sestrám ukradl rádio... Já jsem tehdy pochopil, že v mé farnosti chce Ježíš udělat poutní místo. Na území farnosti nikdo nezemřel! A všude kolem tekla krev!

❖ **Po několika letech vzniklo poutní místo. Kolik lidí přišlo v tomto roce na svátek Božího milosrdenství?**

Přes 60 tisíc. Byl pořádný déšť, ale nikdo se nepohnul. Před sebou jsem viděl jen bezbřehé moře deštníků. Lidé stáli a adorovali Ježíše.

❖ **Proč je nám tak zatěžko žasnout nad Ježíšem v Nejsvětější Svátosti?**

Protože my během adorace příliš adorujeme sami sebe: svou hříšnost, slabost. *Více času bychom měli věnovat samotné přítomnosti Ježíše.* Nakonec dojdeme k takovému stavu, že přestaneme cokoliv říkat a za cokoliv prosit.

❖ **Nenudíte se během adorace?**

Nenudím. Sedím a dívám se na Pána Ježíše. A mezi námi se něco odehrává. Co? Nemám tušení.

❖ **Někdy se stává, že Bůh neodpovídá moc rychle. Nerozčiluje vás, otče, taková „pedagogika Ducha“? Proč Pán někdy dává svá vnuknutí v poslední vteřině?**

Vím, na co se ptáš! To jsem zažil na vlastní kůži. Pozvali nás na modlitby místní křesťané. Poprosili, abych se pomodlil za uzdravení. Jel jsem tam. Byla tam ochrnutá žena, která navíc nemluvila a neviděla. Věděl jsem, že slyší, a řekl jsem: „Lituj svých hříchů. Udělím ti rozhřešení.“ Najednou se spustil mohutný déšť. Cesty jsou velmi špatné, pak je z toho jen bláto. Musel jsem jet, a proto jsem utekl do auta. Do farnosti potom příběhl malý chlapec. „Padre,“ křičí, „ta žena byla uzdravená!“ Moc jsem mu nevěřil. Jel jsem tam za týden. Žena seděla stejně jako dříve. Vykřikl jsem na toho chlapce: „Děláš si legraci z Pána Boha?!“ A on říká: „Padre, běž si s ní popovídat...“ Odpovídá na mé otázky, takže mluvím! Ukazují rukou předměty, odpovídá, takže vidím! Ale nechodí. „Pane Ježíši,“ říkám, „proč jsi nedokončil tuto práci?“ Začíná modlitba díky a já slyším: „Vezmi ji za ruku a řekni: „Ve jménu Ježíše z Nazareta rozkazují ti, chod!“ Říkám: „Ne, Ježíši. Ani náhodou. Je tady dost adventistů. Mám kompromitovat tvou církev? Budou se posmívat.“ Ale hlas je stále silnější. Začínám ustupovat. „Pane Ježíši, pokud je to tvá vůle, dej, abych byl schopen to udělat.“ A ve chvíli, kdy jsem měl udělit požehnání, mi něco vzalo rozum. Přistoupil jsem k této ženě, vzal jsem ji za ruku a řekl jsem: „Ve jménu Ježíše Nazaretského rozkazují ti: jdi domů.“ Doslova vyskočila vzhůru a... šla. Pane Bože, jaká tam potom byla radost! Nevěděl jsem, co se děje. To byly moje první takovéto zkušenos-

ti. Potom se asi třicet adventistů stalo katolíky. Dodnes jsou horlivými farníky...

❖ **O Africe se říká, že je to největší „exploze“ v dějinách křesťanství...**

Je to pravda. Na Velikonoce jsme v mé farnosti pokřtili 700 dospělých!

❖ **Mnoho lidí ale kroutí hlavou: toto je víra mělká, emoční, neprohloubená...**

Víra musí mít teologický základ, to je jasné. Ale my, kněží, často zapomínáme, že Boží lid potřebuje víc kněží svědků než kněží hlasatelů.

❖ **Není třeba lidem v kázání vyprávět o tom, že Ježíš je fajn?**

A komu takové povídání pomůže? Je třeba svědčit. Jednou jsem připravil krásné kázání. Psal jsem na papír, pracoval jako mravenec! Byl jsem na to tak hrdý! Svůj kufr jsem vždy nechával na křesle u dveří. To byl zvyk. Ráno беру klíčky od auta a jedu. Nedíval jsem se na sedadlo, byl jsem přesvědčen, že vedle mě je krásné kázání. Přijel jsem, sáhnul jsem rukou a zarazil jsem se. Zapomněl jsem kufr! Řekl jsem: „Pane Ježíši, když jsi mi udělal takový vtip, tak si teď sám řekni kázání.“ Šel jsem k ambonu a začal jsem vyprávět z hlavy. Poprvé v životě! Bože, jak lidé reagovali! Oni při tomto kázání tancovali! Na další mši to už byl vrchol – Pán Ježíš uzdravil pětiletého, slepého chlapce. Přivedla ho babička. Hned po přijímání jsem uslyšel křik: „Babi, ty jsi tak krásná!“ Pomyslel jsem si, že se asi krásně oblékla, ale potom příběhli za mnou a řekli: „Toto dítě nevidělo od narození!“ Poprvé v životě uvidělo svou babičku.

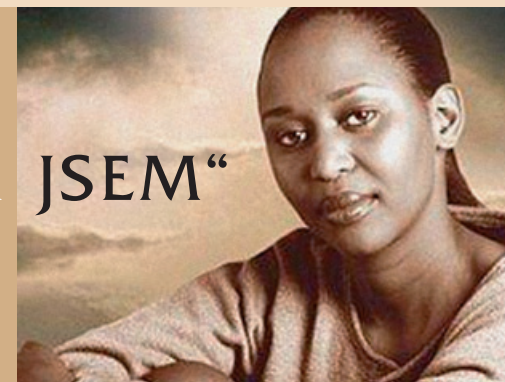
Marcin Jakimowicz ■

Úryvky rozhovoru jsou převzaty z:
Gość Niedzielny, 23/2012, 10. 6. 2012

KARMELITÁNSKÉ
NAKLADATELSTVÍ

„ODPUSTILA JSEM“

IMMACULÉE ILIBAGIZA

MIMI A LVICE

Jeden zázračný příběh, který se po holocaustu rychle šířil Rwandou, pojednával o čtyřletém děvčátku jménem Mimi, které žilo ve vzdálené vesnici v lesnatém regionu u řeky Akagery blízko Tanzanie. Když milice Iterahamwe dorazily k nim domů, rodiče se s Mimi a jejími sourozenci okamžitě dali na útěk do pralesa, podobně jako stovky dalších tutsijských sousedů. Avšak Mimi ostatním fyzicky nestačila a zůstala pozadu. Schovala se v křoví a modlila se, aby ji Bůh zachránil, ale vrazi ji objevili. Jeden z nich ji držel, zatímco ostatní ji začali mučit oštěpy. Najednou, kde se vzala, tu se vzala, vyskočila z lesa lvice. Její zuřivý řev naháněl hrůzu. Zamířila si to přímo k vrahům, kteří v panice utekli pryč.

Když se později vrazi pro Mimi vrátili, znovu narazili na řvoucí lvici a opět utekli. Po další tři měsíce zůstala lvice Mimi nablízku. Nejen že ji chránila před vrahy, ale sytila ji banány a masem, které jí v tlamě nosila z pralesa. Když genocida skončila, rodiče se vydali Mimi hledat. Spatřili lvici nataženou na zemi před jejich

dcerkou. Tentokrát zvíře mlčelo. Lvice v tichosti odkráčela do lesa a zmizela jim z očí. Většina lidí, která příběh Mimi slyšela, věřila, že lvice byla andělem seslaným od Boha. Ten na sebe vzal podobu silného zvířete, aby ochránil jedno z jeho nejzranitelnějších dětí. Mnoho lidí však přemítalo, proč Pán přišel na zem ve zvířecí podobě a pak zachránil jen jedno malé děvčátko. Proč nezachránil všechny děti? Myslím, že jen Bůh zná odpověď – možná nám není určena. Příběhu Mimi však věřím.

Úryvek knihy *Immaculée Ilibagiza*
„*Odpustila jsem*“
(Karmelitánské nakladatelství,
Kostelní Vydří 2010).

Knihu si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o.,
Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295
e-mail: zasilkly@kna.cz
www.ikarmel.cz

TENTOKRÁT VIDITELNÉ PROMĚNĚNÍ

Sokółka je malé město na východě Polska, několik kilometrů od hranic s Běloruskem. V neděli 12. října 2008, během mše svaté v kostele sv. Antonína, spadla knězi, který uděloval svaté přijímání, na zem hostie. Hostie byla umístěna do nádoby s vodou, ve které se měla rozpustit. Po několika dnech se ale voda zabarvila do červena. Obsah nádoby byl vylit na korporál. Voda se vypařila, ale na bílé látce zůstala tkáň. Její vzorky prozkoumali odborníci patomorfologie z Lékařské akademie v Białymstoku, kteří zjistili, že je to část lidského svalu ze srdce ve stavu agonie.

Celá záležitost byla předána apoštolské nunciatuře ve Varšavě. Apoštolský stolec uznal zatím 132 eucharistické zázraky. Událost, která se odehrála v Sokółce, zatím není uznána jako zázrak. Lze předpokládat, že Apoštolský stolec se k tomu nevyjádří hned. Nejdříve se bude pozorovat, jaké plody celá tato záležitost přinese, zda se bude na tomto místě rozvíjet úcta k eucharistii a zda se uskuteční také zázračná obrácení a uzdravení. Už teď se hostie stala cílem mnoha poutníků.

V říjnu roku 2011 byla zázračná hostie ukázána veřejnosti a slavnostně umístěna v kapli Matky Boží růžencové nacházející se ve farním kostele sv. Antonína. V malém, zaskleném relikviáři je možné vidět korporál, na kterém se nachází tmavě červená tkáň.

Hostie je umístěna
ve zdobném relikviáři

Jeden z kněží pracujících ve farnosti sv. Antonína říká: „Vedeme záznamy poutníků. Od října roku 2011, kdy byla hostie vystavena veřejnosti, jsme evidovali 830 autobusových poutí, což je přes 41 000 poutníků. Nejsou to ale určitě všichni poutníci, protože ne každá skupina se nám hlásí a k tomu přibudou ještě individuální poutníci, kterých je opravdu hodně. Nejsou to jenom skupiny z Polska, ale také z Německa, Běloruska, Itálie, Spojených států, Argentiny a dokonce také Egypta.“

V souvislosti se zázračnou hostií se už objevila svědectví o uzdravení.

„Zatím se tady ještě neuskutečnil žádný zázrak, který by byl potvrzen lékařskou komisí,“ vypráví páter Józef Jaroma, „máme ale svědectví osob, které říkají, že byly uzdraveny z rakoviny. Takové svědectví máme také od těch, kteří u nás nikdy nebyli, ale modlili se tam, kde žijí. Právě za uzdravení z rakoviny se modlí nejvíce poutníků, na tyto úmysly je obětováno nejvíce mší svatých. Tato nemoc je často jako roz-

LUKÁŠ

Lukášovi je skoro 18 let, trpí zánikem svalů, každý rok je na tom hůř. Často v noci dýchá jenom pomocí respirátoru.

„Vysvětluji si to tak, že to asi tak má být a že to má asi nějaký smysl,“ říká o své nemoci. Lukáš věří v zázrak v Sokółce, proto se svou maminkou přijel do kostela sv. Antonína. I když je velmi nemocný, za nic neprosí. Zato má dlouhý seznam, za co by chtěl poděkovat. „Chtěl bych poděkovat za celou rodinu, za přátele a známé. A také za to, co se v mém životě odehrálo. A odehrálo se hodně dobrých věcí.“

sudek smrti. Jakmile lidé nenajdou záchranu v medicíně, přichází k Bohu.

Celina Łuckiewicz, která onemocněla rakovinou, říká: „I kdyby člověk měl hodně přátel, je takový okamžik, kdy člověk zůstává jenom sám s Bohem. To je takový okamžik, kdy ví, že musí složit účty ze všeho.“

Hodně je také proseb za obrácení a pomoc v řešení manželských problémů.

Farář, páter Stanisław Gniedziejko, potvrzuje, že existuje několik svědectví o zázračném uzdravení. „Milosti, které byly uděleny v našem kostele, můžeme rozdělit na duchovní a fyzické. Těch fyzických bylo několik. Těch duchovních určitě víc. Všimáme si případů, kdy se lidé zpovídají po velmi dlouhé době. To je potvrzení Boží moci. Ne o všem také můžeme mluvit, protože někteří lidé prosí o diskrétnost. Musíme si pamatovat, že Pán Bůh působí tak, jak sám chce, a ne tak, jak by to chtěli lidé. Já i bez celé této události věřím, že Ježíš je přítomen v eucharistii.“

■ **Kristina Oloffson**, Polka, která třicet let žije ve Švédsku, měla rakovinu. Když byla v Polsku navštívit svou dceru, uslyšela o událostech v Sokółce. Přijela z pouti a objednala si mši svatou za uzdravení a modlila se v kostele sv. Antonína. Po několika dnech bolest zmizela a lékaři zjistili, že nádor zmizel.

■ **V prosinci 2011** žáci školy v Sokółce prosili o mši svatou za uzdravení své spolužačky. Přesně v době, kdy kněz sloužil mši svatou, probíhalo její vyšetření. Lékaři zjistili, že nádor, který předtím našli na játrech, zmizel.

■ **U malého chlapce**, Jakuba Rapiery, lékaři diagnostikovali Aspergerův syndrom. Babička objednala za jeho uzdravení mši svatou, která se konala v červenci 2011. Nedlouho po mši svaté, během vyšetření, lékaři nenalezli žádné příznaky nemoci.

Důležitá slova zazněla také v den slavnostního vystavení proměněné hostie pro veřejnost. Mši svaté předsedal místní ordinář, arcibiskup Edward Ozorowski. Celou svou promluvu věnoval eucharistii. Zdůraznil, že všude tam, kde se koná mše svatá, se koná eucharistický zázrak: „Ježíš nazývá blahoslavenými ty, kteří neviděli, a přesto uvěřili. Bůh ale miluje také ty, kteří hledají znamení. Bůh nikdy nemlčí. To jenom lidé ho často nepustí ke slovu.“

V současné době se každý den v kostele sv. Antonína koná adorace Nejsvětější svátosti od 7.30 do 18.00 hod.

Adresa:

*Parafia św. Antoniego Padewskiego
ulice: Grodzieńska 47, 16-100 Sokółka,
tel: (+48) 85-711-20-01*

e-mail: swantonipadewski@wp.pl

*Více informací o bohoslužbách
najdete na: www.sokolka.archibial.pl*

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

*Slavnostním průvodem po koberec z květů
byl relikviář umístěn v kostele sv. Antonína*

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

MATKA BOŽÍ V ŽIVOTĚ SVATÉ SESTRY FAUSTYNY

P. prof. Lucjan Balter SAC

4. část

3. Vnitřní – duchovní setkání s Pannou Marií

Známe ze životopisů svatých, že tyto vnitřní zážitky je asi možné nazvat duchovními setkáními s Pannou Marií. Z jejich svědectví vyplývá, že oni vidí Pannu Marii jako by očima těla: popisují její fyzický vzhled, oblečení, chování, slyší její slova, i když nikdo z jejich okolí nic nevidí ani neslyší. Tak tomu bylo v případě zjevení v Lourdech, Fatimě, la Saletě. Jenomže tato zjevení byla propojena s určitým místem a měla za cíl předat světu důležité poselství. V případě sestry Faustyny máme co do činění také s určitým poselstvím, ale jeho autorem je sám Kristus milosrdný, a ne jeho Matka. Panna Maria plní tady roli mateřskou a úkol služebnice: pomáhá Faustyně pochopit smysl poselství, duchovně ji povzbuzuje, je pro ni duchovní Vůdkyní a mistrní jejího vnitřního života. Význam a specifika těchto setkání s Pannou Marií jsou pro život Faustyny bez pochyby tak veliké, že by si zasloužily zvláštní studium. Na tomto místě lze pouze poznamenat určitá fakta, poměrně často popsaná v „Deníčku“, a připojit k tomu krátký teologický komentář.

Formou vzpomínek Faustyna píše, že na přání Ježíše se modlila devítidenní novenu ve spojení s Pannou Marií. Sedmého dne

Faustyna zahlédla „mezi nebem a zemí v zářících šatech Matku Boží, modlila se s rukama složenými na prsou, zahleděna do nebe, a z jejího Srdce vycházely ohnivé paprsky a jedny mířily k nebi a druhé pokrývaly naši zemi.“ (Den. 33) V jiné své vzpomínce Faustyna píše: „V noci mě navštívila Matka Boží s Děťátkem Ježíšem na rukou. Mou duši naplnila radost a řekla jsem: „Maria, Matko má, víš, jak já hrozně trpím? A Matka Boží mi odpověděla: Vím, jak trpíš, ale neboj se, cítím a vždycky budu cítit s tebou.“ (Den. 25) Na jiném místě v „Deníčku“ Faustyna poznamenává: „V jisté chvíli mě navštívila Matka Boží. Byla smutná, oči měla sklopené k zemi, dala mi poznat, že by mi něco řekla, a současně mi dává poznat, jako by o tom nechtěla hovořit. Když jsem to pochopila, začala jsem Matku Boží prosit, aby mi to řekla a aby na mě shlédla. Hned na mě Maria se srdečným úsměvem pohlédla a řekla: Budeš mít jistá utrpení...“ (Den. 316) Jak je dobře vidět z těchto vzpomínek, setkání Faustyny s Pannou Marií jsou spojená s ní, s jejím vnitřním životem a – jak to ještě uvidíme – s hlásáním poselství o Božím milosrdenství svěřeným Faustyně Pánem Ježíšem. Tato setkání tedy nemají svůj vlastní cíl, jak to bylo třeba v případě sv. Bernadety Soubirousové, dětí ve Fatimě atd.

Zajímavé je také to, že přesto, že Faustyna je členkou řádu, který zvláštním způsobem uctívá Matku milosrdenství, v „Deníčku“ o tom nejsou až tak přímé zmínky. Je pravda, že Faustyna zvláštním způsobem prožívá mariánské svátky a k jejich slavení se připravuje – na což může mít vliv spiritualita řádu, ke kterému patří – ale v popisech setkání s Matkou Boží se na řeholní komunitu nevzpomíná často. K výjimkám patří takové části jako třeba ta ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie z roku 1937.

Po symbolickém zvolení Matky Boží generální představenou řádu zahlédla Faustyna Matku Boží, která jí řekla: „Jak milý je mi hold vaší lásky. A v tu chvíli svým pláštěm přikryla všechny sestry naší kongregace. Pravou rukou k sobě přivinula matku generální Michaelu a levou rukou mě a všechny sestry byly u jejích nohou přikryty jejím pláštěm. Tu Matka Boží řekla: Každou, která až do smrti vytrvá v horlivosti v mé kongregaci, mine očistcový oheň a přeji si, aby každá vynikala těmito ctnostmi: pokorou a tichostí, čistotou a láskou k Bohu a bližním, slitovností a milosrdenstvím. – Po těchto slovech mi celá kongregace zmizela, zůstala jsem sama s Nejsvětější Matkou, kte-

rá mě poučila o Boží vůli, jak ji v životě uskutečňovat, zcela se poddávajíc jeho nejsvětějším úradkům. Bohu se nelze líbit, neplníme-li jeho svatou vůli. – Má dcero, naléhavě ti prikazuji, abys věrně plnila všechna Boží přání, neboť to je jeho svatému pohledu nejmilejší. Velice si přeji, abys v tom vynikla – ve věrnosti v plnění Boží vůle. Tuto Boží vůli klad' výše než všechny oběti a celopaly. Když ke mně nebeská Matka hovořila, vstupovalo do mé duše hluboké pochopení té Boží vůle.“ (Den. 1244)

Zajímavé může být také to, že Faustyna – na rozdíl od mariánských zjevení známých ve světě – vidí Pannu Marii tam, kde sama právě je: ve Vilně, v Krakově, v Plocku, v Derdach, v klášterní cele, v kapli kláštera, při Ostré Bráně, v nemocničním sále a také ji vidí duchovně jakoby na dálku. Tato zjevení nemají podobu bezprostředního setkání, ale pro sestru Faustynu jsou ponaučením, stejně jako ostatní zjevení. Příkladem může být poznámka z roku 1934: „Jednu chvíli jsem ten obraz (milosrdného Ježíše) uviděla v jakési malé kapličce a náhle jsem uviděla, jak se z té malé kapličky stala velická a krásná svatyně, a v té svatyni jsem uviděla Matku Boží s Dětátkem na rukou. Náhle Dětátko Ježíš zmizelo z rukou Matky Boží a uviděla jsem živý obraz ukřižovaného Ježíše. Matka Boží mi řekla, abych jednala tak jako ona, v radosti se vždy dívala na kříž, a řekla, že milosti, které mi Bůh dává, nejsou pouze pro mě, ale i pro ostatní duše.“ (Den. 561) Je to zvláštní duchovní zážitek, ve kterém se radost Vánoc úzce spojuje s trnovou korunou Ukřižovaného!

V roce 1937 Faustyna zaznamenává podobný zážitek a zdůrazňuje přitom pro sebe tak důležitá slova Matky Boží: „Řekla mi s úsměvem: Má dcero, Bůh mi svěřil, abych ti byla Matkou výhradním a zvláštním způsobem, ale přeji si, abys i ty byla

zvláštním způsobem mým dítětem. Přeji si, má nejmilejší dcero, aby ses cvičila ve třech ctnostech, které jsou mi nejdražší a Bohu jsou nejmilejší: první – pokora, pokora a ještě jednou pokora, druhá ctnost – čistota; třetí ctnost – Boží láska. Musíš těmito ctnostmi jako má dcera zvláštním způsobem zářit. Když rozhovor skončil, přivinula mě na své srdce a pak jsem ji přestala vidět.“ (Den. 1414n)

V posledních měsících svého života Faustyna zaznamenává do svého „Deníčku“ pozoruhodná slova: „Vidění Boží Matky. Uviděla jsem ve velikém jasu Boží Matku v bílých šatech, přepásanou zlatým pásem a všude na šatech měla drobné hvězdičky, také zlaté, a rukávy byly zlatem vyložené do trojúhelníku. Měla volně přehozený safírový plášť, přes hlavu měla volně přehozený průsvitný závoj, vlasy rozpuštěné, krásně upravené a zlatou korunu, která měla nahoře křížky. Na levé ruce držela Dítě Ježíše. Takovou jsem ještě Matku Boží neviděla. Tu na mě laskavě pohlédla a řekla: Jsem Kněžská Boží Matka. Tu Ježíše postavila na zem a pravou rukou zvedla k nebi a řekla: Bože, žehnej kněžím. A znovu řekla mně: – Řekni kněžím, cos viděla. – Předsevzala jsem si, že při první příležitosti, až se s otcem uvidím, to řeknu, ale sama nemohu nic z toho vidění pochopit.“ (Den. 1585)

Tím, že se Faustyna přiznává, že není schopna všechno pochopit, jasně prokazuje, že ona sama není centrem dění. Zjevení Panny Marie doprovázejí sestru Faustynu, doplňují její duchovní vedení a odstraňují případné nedostatky, aby lépe pochopila a plnila Boží vůli týkající se její osoby a jí svěřeného poslání.

Jsou určitě darem mimořádným, ale ne neobvyklým. O jejich opravdovosti může svědčit jejich přesnost a veliká teologická preciznost. (Závěr) ■

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“ (Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITA V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

UPROSTŘED REPUBLIKY SE POHNUL KŘÍŽ

O „ČIHOŠŤSKÉM ZÁZRÁKU“
A P. JOSEFU TOUFAROVÍ

Nově jmenovaný kardinál Dominik Duka navštívil v sobotu 25. února 2012, po své první kardinálské mši v katedrále sv. Víta, hrob venkovského faráře na hřbitově v Praze Ďáblicích a pronesl tato slova: „Farář Josef Toufar, náš bratr v kněžské službě, nemohl pochopit, co chtějí zběsilí chlapi, kteří mu svítí ostrým světlem do očí a bezdůvodně ho mlátí. Neudělal ani nechtěl udělat nic zlého. Žil v míru se svými farníky i s nevěřícími sousedy. Kladl si otázku, co se to děje. Hrouť se svět? Svázaný nemohl bojovat o život, ale musel bojovat o víru v Boží milosrdenství – ve spásu.“

P. Josef Toufar se narodil před 110 lety, v pondělí 14. července roku 1902, v Arnolci. Pocházel z velké zemědělské rodiny, byl čtvrtým dítětem v pořadí. Do školy chodil osm let v Arnolci, poté pomáhal až do roku 1922 otci s hospodářstvím. Po návratu z vojny začal studovat gymnázium v Havlíčkově Brodě, později v Chotěboři, v roce 1935 odmaturoval. Vstoupil do Biskupského semináře v Hradci Králové a 29. června 1940, ve věku 38 let, byl vysvěcen na kněze. Od roku 1940 působil jako kaplan a od roku 1946 jako farář v Zahrádce v Posázaví, 15. dubna 1948 jej přeložili do Číhošti na Havlíčkobrodsku.

ZÁZRAK

Číhošť je obec ležící na severozápadě okresu Havlíčkův Brod, 7 km severovýchodně od Ledče nad Sázavou, doslova ve středu republiky. Geodeticky byl zaměřen střed republiky cca 400 metrů od číhošťského kostela. Podle svědků se v neděli 11. prosince 1949 během mše v tamním kostele pohnul půlmetrový kříž na oltáři několikrát ze strany na stranu. Při mši na Boží hod vánoční téhož roku se prý křížek pohnul znovu, jak opět vypovědělo několik věřících. Šířící se zpráva o zázraku přitáhla pozornost StB. V lednu 1950 byl P. Toufar obviněn ze zinscenování tzv. „číhošťského zázraku“, 28. ledna 1950

zatčen a odvezen do věznice ve Valdicích. Tam byl krutým mučením (bití, elektrický proud a žízení) postupně přinucen přiznat, že sexuálně zneužíval malé děti (vyšetřování v 90. letech vyloučilo pravdivost těchto obvinění, jazykoví experti navíc dospěli k závěru, že Josef Toufar vůbec nebyl autorem přiznání a pouze podepsal text sepsaný někým jiným) a že skrytě pohyboval křížkem (i zde experti dospěli k závěru, že text sepsal někdo z vyšetřovatelů, navíc rekonstrukce prokázala, že popisované zařízení na pohyb křížku nemohlo fungovat). Pohyb křížku se nepodařilo vysvětlit dodnes: žádný z mechanismů, který StB sestavila či prohlásila za prostředek k pohybování křížkem, podle rekonstrukcí buď nemohl fungovat, nebo by musel být na holém oltáři jasně viditelný.

ÚMRTÍ

25. února 1950 byl Josef Toufar v kritickém zdravotním stavu způsobeném mučením převezen do pražského státního sanatoria, kde vzápětí zemřel. Do úmrtního listu musel podle pozdějšího vyšetřování lékař na příkaz StB zapsat jako důvod smrti pouze prasklý žaludeční vřed a vynechat jasné stopy mučení. O 18 let později se při vyšetřování smrti Josefa Tofara vyjádřil MUDr. František Mauer takto: „Při operaci Josefa Tofara jsem tehdy asistoval. Dělal

Interiér kostela v Číhošti

Komunistický prokurátor a vrah Karel Čížek představující ve filmu Josefa Tofara

j sme všechno, co bylo v lidských silách, ale toho člověka nebylo možno zachránit. Byl neobyčejně surovým způsobem utlučen k smrti. Řekl bych – jasná vražda!“ Josef Toufar je pohřben v hromadném hrobě v Praze-Ďáblicích pod falešným jménem J. Zouhar. Příbuzným byla jeho smrt oznámena až po čtyřech letech.

FILM O „ČIHOŠŤSKÉM ZÁZRÁKU“

Komunistické orgány nechaly na téma „číhošťského zázraku“ natočit propagandistický snímek „Běda tomu, skrze něhož přichází pohoršení“, který měl katolickou církev usvědčit z podvodu a zinscenování zázraku. Měl v něm hrát i sám Josef Toufar, ale protože na první natáčení dorazil díky mučení ve strašném stavu a nehodlal spolupracovat a před dalším pokusem zemřel, zhostil se jeho role známý žalobce z politických procesů, prokurátor Karel Čížek. Snímek se velice krátce vysílal v kinech (mimo Číhošť a její okolí, kde se autoři obávali, že by byl snadno prohlédnut), ovšem jeho účinek byl přesně opačný, neboť byl natolik špatně udělaný, že přesvědčil o zinscenování tohoto případu ze strany státní moci i řadu z těch, kteří v ně předtím nevěřili. Film točil prominentní komunistický režisér Přemysl Freiman. Pro film bylo zkonstruováno a nafilmováno zařízení pohybující křížkem na oltáři. Ve filmu bylo zdůrazněno, že nitky

a dráty nevedly jenom k oltáři, ale i do Vatikánu a na Wallstreet. Dokument se zachoval do dnešní doby. Dalším propagandistickým dílem podobného typu byla kniha Vladimíra Hodače „Čihošťský zázrak“.

JAK TO BYLO DOOPRAVDY - OČITÝ SVĚDEK

Jednou ze zastávek pěší poutě k Božímu milosrdenství byla Čihošť, malá posázavská obec, významná však událostmi, které se odehrály po komunistickém převratu 1948.

Současný farář, pan Josef Pospíšil, velmi litoval své zaneprázdněnosti a povinností, které měl ten den v Jihlavě, ale slíbil, že nás nějaká paní provede kostelem a něco nám poví. Vstoupili jsme tedy do kostela, kde se věnovalo opravám několik dobrovolných řemeslníků, a ti nám zavolali paní Michálkovou. Stařenka, v klasické zástěře, potěšená tak početnou návštěvou, začala vyprávět a v ten moment všem začal běhat mráz po zádech. „Tenkrát jsme byli tady v kostele a najednou se křížek na oltáři začal hýbat, ne jednou, ale několikrát. Nejdřív na západ a potom na východ.“ „Vy jste to všechno viděla na vlastní oči?“ zeptala se fascinovaně jedna dívka. „Ano, byli jsme tu s maminkou, bratrem a ještě s dalšíma čihošťskýma... a ten křížek se hýbal vícekrát, to trvalo asi měsíc. Pak přijela StB a našeho pana faráře odvezli. Ale to jsme vůbec nevěděli, co se stalo, neřekli nám vůbec nic. Našeho milovaného faráře, víte, on byl strašně hodný a všichni jsme ho měli moc rádi. Také zavřeli mého bratra a po měsíci ho pustili, ale nic jim říct nemohl, protože viděl jen to co my.“

„Takže ten křížek se hýbal několikrát?“ padne další otázka. „On se hýbal i po tom, co pana faráře Toufara zavřeli, ale představitelé církve nám zakazovali to někde říkat. Měli strach, aby se nestalo ještě něco hor-

šího. A to, jak říkali, že tam natáhl nějaká gumová lanka a hýbal s ním z kazatelny, je hloupost. To bychom viděli. Podívejte se sami, tady to není jak schovat.“

„Křížek, který je na svatostánku, je originál?“ „Ne, ne, ten StBáci zničili, když se pokoušeli natáčet film, a pak už se křížek nikdy nepohnul. Tenhle je úplně stejný, ale z vedlejší farnosti. Poslední zvláštní událost se stala, když tu byl tenkrát ještě jenom hradecký biskup Dominik Duka. Když jsme po mši byli na faře, tak se na zamrzlém okně zjevil ten náš původní kříž a biskup Duka ho dovolil vyfotografovat.“

Paní Michálková je prostá žena, ale o to víc vynikne její svědectví, když s nehranými emocemi a láskou ke Kristu vypráví o „čihošťském zázraku“, který sama prožila.

ČIHOŠŤSKÉHO FARÁŘE TOUFARA PŘIPOMENE MUZEUM VYSOČINY

Muzeum Vysočiny v Havlíčkově Brodě shromáždí fotografie, informace i pozůstalosti po Josefu Toufarovi. Psací stůl si pater Toufar nechal vyrobit jako vzpomínku na domov. Putoval s ním po všech farnostech. Mezi zřejmě nejvzácnější předměty patří hodinky a peněženka. Josef Toufar je měl v době, kdy ho přišli zatknout. Kuriózní je i řidičský průkaz faráře. Měl sice motorku, aby mohl objíždět okolní farnosti, ale sám řídit neuměl. Na motorce jezdil jen jako spolujezdec. Vozili ho farníci. „Je spíš takovou kuriozitou, on byl oblíbenou osobností a dostal to od jednoho úředníka ONV z Ledče nad Sázavou,“ říká Miloš Doležal, který shromáždil i unikátní fotografie a výpovědi, které v životopisné knize o Josefu Toufarovi zveřejní. Dokončil ji právě v těchto dnech. „Nikdy nikdo nepopsal, jaká to byla zajímavá osobnost, jaký to byl vtipný člověk. Tak jsem si říkal, že to chybí,“ dodal. Unikátní předměty z pozůstalosti

FOTO: PETR KNOB

Očitý svědek „čihošťského zázraku“
paní Michálková

faráře Josefa Toufara budou k vidění v HB muzeu od 27. září. Poprvé zde bude představena i kniha o životě pátera s názvem „Jako bychom dnes zemřít měli“.

PŘIMLUV SE ZA NÁS, NEBOŤ SE MODLÍME TAK, JAKO SES MODLIL TY

Kardinál Duka pokračoval ve svém projevu u hrobu P. Toufara: „My dnes nemůžeme pochopit, co vedlo vyšetřovatele k ubití člověka. Komu a čemu tak bezvýhradně věřili? Jak to, že nepoznali nesmyslnost obvinění a věřili v nastrojený zázrak s křížkem? Co se to dělo s jejich rozumem? Co to bylo za lidi! Bylo to cosi oblundného. Nečiní nám potíže pochopit, že se smrtelně báli všichni, ke komu se to jen přiblížilo. Neodsoudíme slabost těch, kdo věděli, že to je všechno lež, ale báli se hlesnout. Byli taková i mezi komunistickými aktéry této tragédie. Ale co bylo to oblundné zlo? Byla to světovládná pýcha lidí, kteří přijali vskutku ďábelskou nabídku, příslib moci a dějinného významu. Budete jako Bůh, budete mít všechno, budete určovat, co je správné, budete ovládat, poroučet, vládnout. Co jim nejvíce stálo v cestě? Bůh, kte-

rý se obětuje pro druhé a slibuje slitování a milosrdenství. To je opium pro lid, který teď sám, probuzen k nesmiřitelné nenávisti, pod naším vedením zjedná rychle ráj na zemi. Sami se napili závisti a zloby a drogu nenávisti podali lidu. Tak to bylo. Bratře Josefe, stojíme u tvého hrobu a děkujeme ti. Ubili tě k smrti a stal ses mučedníkem. Stojíš jako svědek a tvé svědectví je tak pravé, že je i prorockým varováním: 'Chtivost a závist, droga moci, která rozloží zdravý rozum, je stále levně dostupná. Varujte se jí a varujte před ní ostatní.' Bratře Josefe, jsme přesvědčeni, že Bůh, kterému jsi nabídl svůj život, tě postavil do místa obcerstvení a míru. Věříme, že tvé rány jsou zhojeny a stojíš blízko Krista, se kterým jiní lidé jednali stejně jako s tebou členové strany. Přimluv se za nás, neboť se modlíme tak, jako ses modlil ty k jedinému a pravému Bohu Otci, milosrdnému člověku Kristu, Jeho Synu, i Svatému Duchu: Otče náš, ...“

zprac. Petr Knob,
P. Wojciech Zubkowicz SAC
zdroj: www.ceskatelevize.cz
www.cs.wikipedia.org

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

PĚŠÍ POUŤ DO SLAVKOVIC 2012

V sobotu 28. července zahájili účastí na mši svaté ve Fulneku a v Říčanech putování oba proudy pěších poutníků, jejichž cílem byl i letos kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Říčanský proud vedl otec Tomáš, fulnecký proud otec Slavomír. Protože si v lednu 2013 připomeneme 50. výročí svatořečení Vincence Pallottiho, byl tento svatý letošním duchovním průvodcem obou skupin. Heslem pouti se stala jeho věta „Jsem zázrak milosrdenství“ a během cesty se poutníci snažili o to, aby si uvědomili, zažili, že to platí skutečně o každém z nás. Samozřejmě že kromě pěšího putování nechyběly modlitby, přednášky, zpěv, rozhovory, svědectví a ticho pro rozjímání. Počasí bylo poutníkům nakloněno, bouřkovým mrakům nezbylo nic jiného, než uposlechnout příkazů otců pallottinů a před poutníky ustoupit.

Ve zdraví těla i ducha se všichni poutníci v pátek 3. srpna sešli ve Slavkovicích, kam přinesli a Božímu milosrdenství předložili všechny úmysly vlastní i svěšené, se kterými putovali. Letošní pouť spojila v obou svých proudech celkem 123 poutníků, další lidé se přidali k pátečnímu a sobotnímu programu ve Slavkovicích.

Pán Bůh zaplať všem, kdo jste poutníkům pomáhali na cestě, kdo jste se jich ujali, nabídli jim své pohostinství a provázeli je svou modlitbou.

Markéta

O JEDNÉ CESTĚ DO SLAVKOVIC...

Výzvou k putování za Božím milosrdenstvím bylo pro mě a manžela přání děvčat (14 a 10 let) našich přátel. Oni sami již tuto pouť absolvovali, ale pokročilý stupeň těhotenství mamince nedovolil putovat i letos a manžela je potřeba mít v takové chvíli po ruce doma. Děvčata jsou ale plná touhy a nadšení putovat znovu. Vždyť mají za co prosit – nový sourozenec, nemocný dědeček, problémy s přijetím svými vrstevníky. A tak jsme jako doprovod připadli na řadu my s manželem. Šlapat tolik dnů v horku místo

příjemného lenošení u vody se nám vůbec nechtělo, ale dva dny by to snad šlo. Holky už toho pak budou mít určitě plné zuby a my pojedeme odpočívat. Domluveno.

Ale člověk miní a Pán Bůh mění. V neděli zasáhla mé srdce a uši přímluva: „Pane, dej, ať doputujeme až do Slavkovic.“ A vedle na mě upírá prosící oči Karolína. Mimo chodem plná energie a touhy dojít do cíle – víra asi opravdu dává křídla. Funím vedle ní a mám všeho po krk. „Dobře, tak ještě dva dny a pak už opravdu konec.“ Děvčata se šťastně, ale potutelně usmívají (vědí snad děti více než my?).

Nohy mi šlapou, puchýře nemám, ale v hlavě to hučí. Holky i hudba mě štvou, asfalt mě štve, vedro mě štve a na sebe jsem našťvaná nejvíc. Proč to dělám, copak tohle je dovolená? Vykašlu se na to! Pak ale slyším kněze, který nám nabízí možnost zpovědi. To je přesně to, co potřebuji. Lesní cestou ze mě padají má břemena a i s přibývajícím stoupáním je mi stále lehčeji. Najednou vidím vše jinými očima. Hudba je skvělá, asfalt vyhovuje a teplo připomíná Malorcu. „Jsi nějaká veselejší,“ komentují vedle mě děvčata. Když veselejší, tak až do Slavkovic. Šťastně jsme všichni doputovali až do cíle a já děkuji dětem za jejich školu víry a pochopení slov „vyjdi ze sebe“. Ježíš je totiž dokáže odměnit spoustou lásky a milosti v srdci.

Eli, Karolínka, Hanka

FOTO: ARCHIV ABM

LETOS TO BYLO JINÉ...

Stejně jako vloni, i letos jsem putoval se západním proudem. To znamená z Říčan. Už cestou z nádraží jsem potkal několik přátel z loňského roku, takže to již pro mne nebyla cesta do úplného neznáma.

Přestože se jednalo o stejnou pouť jako v loňském roce, byla tato v něčem jiná. Celý týden jsem prožil v ohromném Tichu. Nebylo to ticho ve smyslu absence zvuků, těch je zde víc než dost. Většina cesty probíhá buďto se zpěvem nebo je přednáška, případně si vzájemně sdělujeme své dojmy či různá svědectví. Přes to všechno jsem celou cestu vnímal jakési vnitřní ticho. Ticho, jaké může dát jedině Bůh.

Svoji povahou jsem spíše samotář a mnohokrát jsem zažil podobné ticho, když jsem uposlechl volání Boží a uchýlil se někam do samoty. To mi přijde tak nějak normální, ale nikdy mne nenapadlo, že to samé mohu poznat i uprostřed hlučného davu.

Když jsme měli přednášku a následně diskusi o poslušnosti, otevřely se mi oči. Bůh si mě přál mít na téhle pouti. Kdybych nepřekonal svoji přirozenou touhu, ale šel někam do samoty, tohoto ticha bych se nedočkal. Díky tomu, že jsem ho poslechl a přijal pozvání, dal mi to, co je u člověka nemožné.

Daniel

POUTNÍKOVA MODLITBA

„Pane Ježíši, v hodině Tvé smrti, připomínám si utrpení na kříži, které jsi podstoupil kvůli mně a pro mě. Pokud je to aspoň trochu možné, dopřej mi, prosím, spoluúčast na Tvém plánu milosrdenství. Také Tě prosím, buď milosrdný ke všem, kteří se k Tobě v tuto hodinu modlíme a hlavně k těm, za koho se modlíme. Amen.“

„OVOCEM DUCHA
JE LÁSKA,
RADOST
A POKOJ...“

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE 2012

Slova z listu sv. Pavla Galatským (5,22) byla heslem Celostátního setkání mládeže, které se uskutečnilo ve dnech 14.–19. srpna 2012 ve Žďáru nad Sázavou. Setkání, které se koná přibližně každých pět let, se tentokrát zúčastnilo přes 6 tisíc mladých lidí z celé republiky. V programu byly společné mše svaté s biskupy a kardinálem Dominikem Dukou, přednášky, setkání, koncerty a samozřejmě společná modlitba. Přinášíme vám několik fotografií z této radostné události, která je obrovským povzbuzením pro nás všechny. Toto „zviditelnění“ mladé církve nás všechny zároveň vybízí k modlitbě za všechny mladé křesťany.

Více fotografií můžete najít
na stránkách www.slavkovice.cz

FOTO: WOJCIECH ZUBKOWICZ SAC

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran.)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velkonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena brožur není stanovena, dobrovolný dar můžete posílat na účet:

35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jány 71, 592 32 Jány

na telefonním čísle: 566 502 850, 566 502 855

e-mailem: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,

tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

POSLALI JSTE DAR PŘEVODEM Z ÚČTU A „APOŠTOL“ NEPŘÍŠEL NA VAŠI ADRESU?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jány 71, 592 32 Jány**

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří. Název „pallotini“ pochází od zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365

(Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku:

Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách:

Jány 71, 592 32 Jány, tel. 566 502 850

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.
(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jány 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

„JSEM ZÁZRAK MILOSRDENSTVÍ“

HESLO PĚŠÍ POUTI DO SLAVKOVIC 2012

FOTO: TOMÁŠ BLÁHA